

3. oktober 2016

EM2016/52

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges, at fastsætte en fast generel minimums-sikkerhedsafstand på 50 kilometer til byer, bygder og vandressourceopland, i forbindelse med minedrift, hvor der brydes mineraler med et indhold af radioaktive stoffer, der overstiger 60 ppm. De med forslaget forbundne nødvendige lovgivningstiltag skal senest fremsættes på EM2017.

(Medlem af Inatsisartut Aqqaluaq B. Egede, Inuit Ataqatigiit)

Medlem af Inatsisartunut Aqqaluaq B. Egede, Inuit Ataqatigiit har fremsat et Inatsisartut beslutningsforslag om, at Naalakkersuisut pålægges, at fastsætte en fast generel minimums-sikkerhedsafstand på 50 kilometer til byer, bygder og vandressourceopland, i forbindelse med minedrift, hvor der brydes mineraler med et indhold af radioaktive stoffer, der overstiger 60 ppm.

Vi i Partii Naleraq mener, at det er vigtigt, at vi har et klart lovgrundlag for en udnyttelse af ressourcer ved minedrift, som ikke skader befolkningens sundhed og det omkringliggende miljø med fauna, flora og de beboede steder.

Hvis der er nogen der siger, at vores erfaringsgrundlag med hensyn til minedrift er begrænset, kan vi kun nikke bekræftende. Vi oplever gang på gang, at virksomheder, der driver miner, har indstillet deres aktiviteter gennem årene, og selvom vi har haft gunstige forventninger til at minedriften vil bidrage mere til samfundsøkonomien, er forventningerne ikke blevet indfriet, og det er yderst demoraliserende, fordi vi mangler økonomiske midler i samfundet.

Det er blevet gang på gang sagt, at minedriften giver store muligheder, og at vi kommer til at hente store gevinster ved udnyttelse af vores ressourcer holder ikke stik, og det giver bekymringer, især når vi har behov for kapital i samfundet. Det giver os anledning til at overveje, hvad det er vi skal, skal vi udelukke os selv med for høje krav eller skal vi åbne nye miner?

Vi kan ikke føre en økonomiskpolitik, hvor vi alene beror vores indtjening gennem fiskeriet, og det er vigtigt at holde fokus på, at det er nødvendigt med opstart af aktiviteter indenfor turismen og minedriften, f.eks. fremme af turismeerhvervet i yderdistrikterne, men hvordan kan vi støtte hinanden når vi skal til at støtte op om at noget igangsættes?

Vi mener, at det ikke er til at komme uden om, at vi i den forbindelse bliver nødt til at sluge nogen kameler, for at indgå nogen kompromisser. Vi kan ikke lave en samfundsøkonomisk konstruktiv løsning, hvis vi starter med at skabe forhindringer for os selv, derfor mener vi, at det giver bedre mening at sige, hvorledes vi kan samarbejde om at tage det næste skridt i stedet for.

Hvis vi begynder at lave forhindringer for minevirksomhederne, der har i sinde at forberede minedrift og udnytte ressourcerne, er det efter vores holdning ikke et rationelt og gennemtænkt udgangspunkt, da det til dels vil udelukke en del virksomheder på forhånd.

Det er ikke i overensstemmelse med vores holdning om udnyttelse af ressourcerne, og vi vil opfordre til at forme de nødvendige lovgivningsmæssige rammer, som tager udgangspunkt i foranstaltninger, i stedet for at sætte hindringer i vejen.

Såfremt forbuddet bliver godkendt, vil de medføre, at der ikke bliver igangsat minedrift langs kysten, og det kan endda blive meget vanskeligt at iværksætte nogen aktiviteter, hvor det bliver helt umuligt at hente gevinst ved en minedrift, og det giver os bekymringer, især når vi har behov for kapital i samfundet.

Hvis vi skal skabe rammer for en sikring af det omgivende miljø, hvor der også værnes om flora, fauna og mennesker, er det min holdning, at det er nødvendigt, at vi snakker sammen om det.

Med disse kommentarer vil vi fremhæve, at vi ikke støtter forslaget, fremsat af Aqqaluaq B. Egede Inuit Ataqatigiit.

Hans Enoksen